

lilla spetsiga jernpjes, som visar, när vågen är i jernvigt. *T. på en flöjt*, m. fl., se *Klaff*, bem. 4. *T. i en orgpipa*, messingsblad i munstycket på trumpetpipor. — 7) (boktr.) Bräde, som inskjutes i falsrännorna på ett skepp. — 8) En art Flundra, med sned mun. *Pleuronectes Solea*. — *Ss. Tungformig, -körtel, -lik, -muskel, -nerv, -pulsåder, -åder*.

TUNGBAND, n. 5. En tunn hudfäll, som sträcker sig lodrätt under tungan framifrån bakåt.

TUNGBEN, n. 5. Ett under hakan beläget fritt ben, hvarvid tungan med roten är fästad. — *Ss. T-smuskel*.

TUNGBLODIG, a. 2. *T-t temperament*, d. s. s. melankoliskt temperament.

TUNGBLOMSTER, n. 5. (bot.) Tungblomstrig blomkorg.

TUNGBLOMSTRIG, a. 2. (bot.) Så kallas en blomkorg, när alla dess småblommor äro utdragna och tunglika.

TUNGBOKSTAF, m. 5. pl. — *bokstäfver*. Bokstaf, som uttalas med tungans tillhjälp.

TUNGBRÖSTAD, a. 2. Som har tung andedrägt.

TUNGBRÖSTIGHET, f. 5. Tung andedrägt. **TUNGEL**, (tunn'g), n. 5. (ursprungl.: Himmelskropp) Måne.

TUNGELSKIFTE, n. 4. Månskifte.

TUNGFOTAD, a. 2. Tung på foten. Jfr. *Tung*. — *Syn. Tungrodd*.

TUNGHUFVAD, a. 2. Tung i hufvudet, d. v. s. då man der känner liksom en tryckande tyngd.

TUNGHÄFTA, f. 1. Det slags naturligte, då tungan är fastvuxen vid kanterna af tandköttet. (Fig. fam.) *Hon har inte t.*, är ganska munvig.

TUNGHÄND, a. 2. Säges om den, som tynger hårdt med handen, då han fattar eller handterar något.

TUNGHÖRD, a. 2. Som hör illa.

TUNGJORD, f. sing. Se *Baryt*.

TUNGLJUD, n. 5. Ljud, som frambringas med tungans tillhjälp.

TUNGLÄST, a. 1. Svår att läsa (om läs).

TUNGOMÅL, n. 5. Se *Språk*.

TUNGPIPA, f. 1. Ett slags litet blåsinstrument med ett fjädrigt blad eller tunga.

TUNGRODD, a. 2. 1) Som går tungt att ro. — 2) (fig. fam.) Se *Tungfotad*.

TUNGROT, f. 5. pl. — *rötter*. Nedersta delen af tungan.

TUNGSAM, a. 2. (föga brukl.) Tung, svår.

TUNGSINT, a. 1. Tung till sinnes.

TUNGSINTHET, f. 5. Tungt sinne.

TUNGSPAT, m. sing. En tung, spatig, kristalliserad stenart, hvori baryt förekommer.

TUNGSPEN, m. 2. (af gaml. ord. *Späne*, skifva) En liten kläppformig kropp, som hänger ned ifrån gomselets midt och afsöndrar slem, för att bidra till mundelarnes smidighet.

TUNGSPETS, m. 2. Spetsen af tungan. (Fig. fam.) *Jag hade ordet på t-en*, var i begrepp att uttala det.

TUNGSPÄN, se *Tungspen*.

TUNGSTEN, m. 2. En halft genomskinlig stenart, bestående af volframsyrad kalk.

TUNGSÖFD, a. 2. Som vanligen sofver tungt.

TUNGT, adv. 1) Med stor tyngd. *T. lastad*. — 2) Trögt, med svårighet. *Andas t. Höra t.*, illa. *Det går t. i det svåra vägglaget*. — 3) På ett tyngande, tryckande sätt; så att det tynger, trycker. *Gå t.*, tynga hårdt med foten vid hvart steg. *Hästen bär t.*, går tungt, så att

han stöler för hvart steg. *Ligga t. på'*, tynga. *Hästen ligger t. på handen*, drar hårdt på tygeln. *Det ligger t. i magen*, tynger, besvärar magen. (Fig.) *Det ligger t. på hjertat*, trycker hjertat. *Sofva t.*, se *Sofva*.

TUNIK, tyri'ck, f. 5. (fr. *Tuniquie*, lat. *Tunica*) 1) Ett slags tröja eller listfytke, som de gamla Romarne burde under togan. — 2) (nu) Ett slags liknande fruntimmersdrägt.

TUNN, a. 2. neutr. *tunt*. 1) Ej tjock, föga tjock. Jfr. *Tjock*, bem. 2. *En t. träd*. *T. som löf*. *T-t papper, tyg, foder*. *T-a kläder*. *T. hinna, hud*. — 2) Gles. *Såden står t. T-t hår, skägg*. — 5) Säges äfv. om flytande ämnen, som ej hafva vanlig eller behörig tjocklek, konsistens. *T-t bläck*. *T. välling, soppa*. *T-t kaffe*. *T. saft*. *T. blod*. *T. luft*, mindre tät än vanligt. *Luften är tunnare än vatten*, har mindre täthet än vatten.

TUNNA, f. 1. 1) Stort, nästan cylindriskt, bukigt laggkärl, med två platta, runda, lika stora bottnar, mindre än ett Fat, större än en Ankare, för öfrigt af olika storlek, och bestämd till förvarande af våta eller torra varor. *Stor, liten t. Kött, smör i t-nor*. *En t. vätvaror*. *En t. dricka*. *Lägga, packa i t-nor*. (Fam.) *Tjock som en t.*, mycket tjock. — Bildar en mängd sammansättningar, såsom: *Dricks-, Öl-, Kött-, Smör-, Tjärtunna*, m. fl. — 2) Hvad som innehålls i en tunna. *Han har fått mycken frukt i år, så att han sålt flera t-nor*. — 3) Ett torr- och vätvarumätt, olika för olika ämnen. *1 t. spannmål = 32 kappar eller 56 kanner* struket mål; *1 t. salt eller bränd kalk = 54 strukna kappar*; *1 t. kalksten, trä- eller stenkol, obränd gips, krita o. d. gröfre varor = 56 strukna kappar*; *1 t. saltadt kött, fisk, smör, mjöl, beck, rödfärg &c. = 48 kanner*; *1 t. sill = 12 à 13 lispund* och af s. k. Östersjöpackning *14 lispund*; *1 t. jord- eller trädfrukter = 24 kappar* ell. *42 kanner* (i Stockholm); *1 t. dricka = 48 kanner*; *1 t. tjära* ell. *tran = 48 kanner*. — *Jag har köpt 100 t-nor säd*. *En half t. frukt*. — 4) Kubiskt mälkärl för torra varor, som håller en tunna. Se bem. 5. — 5) *En t. guld = 16,666 R:dr 32 sk. banko*. (Fam.) *Han har t-nor guld*, är bottenrik. — 6) (fisk.) Ett slags ålfänge, bestående i en tunna med många borrade hål.

TUNNA, v. a. 1. Fylla på tunnor. *T. dricka*. Man säger i samma mening vanligare *T. på'*. *T. åf*, se *Aftunna*. *T. om*, tömma ur en tunna i en annan. — *Tunnande*, n. 4.

TUNNBAND, n. 5. Band af trä eller jern på en tunna (bem. 1).

TUNNBINDARE, m. 5. Handverkare, som förfärdigar tunnor och andra laggkärl. — *Ss. Tunnbindar-arbete, -gesäll, -handverk, -hustru, -verkstad*.

TUNNBOJ, m. 2. (skepp.) Boj, bestående af en utlagd tunna.

TUNNBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar*. Botten af en tunna.

TUNNBRÖD, n. 5. Ett slags stor, rund köka af kornmjöl, tunn nästan som glas.

TUNNDRÄNK, m. sing. ell.

TUNNDRÄGG, m. sing. Drägg, som lagt sig på botten af en tunna.

TUNNEL, tunn'l, m. 2. (engelskt ord) Underjordisk gång eller väg.

TUNNELAND, se *Tunnland*.

TUNNGODS, n. sing. 1) Varor, som forslas